

STĀSTS PAR MĪLESTĪBU

Latvijas Neredzīgo bibliotēkas krājumā ir pieejams kāds īpašs stāsts par mīlestību — tā ir **Paulu Koelju** grāmata «**Vienpadsmit minūtes**», ko atradīsiet audio grāmatas formātā krievu valodā un parastajā drukā latviešu valodā. Tas ir stāsts par brazīlieti Mariju un viņas ceļojumu uz mīlestību.

Brazīliešu rakstnieks Paulu Koelju ir pasaulē plaši pazīstams ļoti daudzu grāmatu autors. Iespējams, viņa slavenākais un visvairāk ievērtību izpelnījies darbs ir «Alķīmiķis», tomēr «Vienpadsmit minūtes» ir mazliet citādāka grāmata, citādāks stāsts, jo ataino pasauli jaunas sievietes acīm un sajūtām, jo izstāsta viņas mīlestības stāstu. Un tas nav stāsts par satikšanos ar laimīgām beigām kā dažreiz filmās, vismaz ne pašā sākumā. Tas ir stāsts par sirdi, kas vīlusies mīlestībā un noslēgusies, tomēr atradusi iespēju atkal atvērties. Tas ir stāsts, kura līdzības daudzi varam atrast paši savās dzīvēs, ceļš, kuru varbūt joprojām vēl mērojam, meklējot atbildi uz jautājumu, kas vispār ir mīlestība un kādēļ dažreiz liekas, ka tā mums metusi līkumu, sagādājot sāpes un vilšanos tur, kur būtu bijis jābūt laimei un piepildījumam.

Grāmata stāsta par brazīliešu meiteni Mariju. Viņas pirmā mīlestība ir zēns, kuru viņa redz no rītiem pa ceļam uz skolu. Sanāk tā, ka viņi vienā laikā iziet no mājas un uz skolu dodas gandrīz kopā, tomēr viņi viens otru nepazīst, nesarunājas. Kā jau tas dzīvē nereti gadās, meitene zēnu iemīl un klusē par to. Reiz viņš viņu uzrunā. Viņš apjautājas, vai viņa nevar aizdot zīmuli. Tomēr meitene ļoti apjūk un sabīstas, un zīmuli zēnam neiedod, kaut arī tas viņai ir. Viņa it kā sabotā mirkli. Nākošā dienā viņa tur dūrītē sažņaugtu zīmuli, noasinātu asu, asu, gatavu aizdošanai zēnam, bet viņš vairs par zīmuli neapjautājas, un viņi otrreiz nekad vairs nesarunājas. Viņas mīlestība paliek nepiepildīta. Daudzreiz domās pārcilājot šo mirkli, viņa vairo sevi par samulsumu pašā atbildīgākajā brīdī, par izdevības neizmantošanu, un tēma par nespēju iemantot mīlestību liekas caurvijam visu viņas tālāko dzīvi. Tikai vēlāk viņa saprot, ka zēns nebija gana drošsirdīgs priekš viņas, ka ne jau viņa sabotēja mirkli, bet viņš nebija pietiekoši mērķtiecīgs, lai mēģinātu uzrunāt viņu otrreiz. Un tādi jau mēdz būt tie zēni.

«Vienpadsmit minūtes» ir stāsts par meitenes, par jaunas sievietes sirdi. Par to, kā viņa viņas vēl un vēlreiz, cerot reiz sajūst to, pēc kā tiecas viņas dvēsele, cerot atrast mīlestību. Kā tēvs pieķer viņu masturbējam pusaudzes gados un iesit viņai. Par viņas sapņiem aizbraukt no dzimtās mazpilsētas un atrast laimi citur, ja ne laimi, tad vismaz piedzīvojumus un naudu. Par viņas nespēju sasniegt orgasmu seksuālās attiecībās ar vīriešiem. Šādu stāstu ir bezgala daudz. Tie klusi norisinās starp mums, mūsu sabiedrībā, mūsu kultūrā, kura radījusi tik daudz krāšņu mītu par mīlestību un laimi, bet reti pastāsta patiesību par sirdi un tiem grūtajiem ceļiem, kas tai paredzēti. Sabiedrībā, kura tā pieradusi mūs vērtēt, kritizēt un kaunināt, aizmirstot pateikt, ka patiesums ir skaistākais, kas ar cilvēku var notikt, un arī īsta mīlestība var uzplaukt tikai patiesumā, tajā brīdī, kad mēs pārstājam censties būt labāki, skaistāki, vērtīgāki kā esam, bet vienkārši esam mēs paši.

Grāmatas nosaukums «Vienpadsmit minūtes» ir tas laika sprīdis, kas pēc Marijas domām nepieciešams seksuālajam aktam starp vīrieti un sievieti. Un Marija par seksuālajiem aktiem zina daudz. Kaut kādā brīdī grāmatas gaitā viņa ir kļuvusi par prostitūtu Šveicē, kas ik nakti atdodas vairākiem vīriešiem. Un visa pasaule viņai liekas griežamies ap šīm vienpadsmit minūtēm, visa cilvēku rīcība, viņu vērtības un sapņi, vesela industrija. Bet ne jau tās vienpadsmit minūtes spēj mūs pietuvināt īstai tuvībai un mīlestībai.

Kad Marija sastop vīrieti, kurš uzrunā viņas sirdi, starp viņiem kādā tikšanās reizē norisinās ļoti skaists dialogs. Viņš stāsta viņai par spēļu vilcienu, ko viņam bērnībā uzdāvinājis tēvs ar norunu, ka viņi ar to spēlēties kopā, kopā izliks sliedes, pa kurām braukt vagoniem. Bet tēvs bijis tik aizņemts un nevaļīgs, ka spēlēšanās izpalikusi, puisēns izaudzis, un spēļu vilciens tā arī palicis neizmantots. Šajā brīdī izskan Marijas dzīvi caurstrāvojošā noskaņa:

«Manā dzīvē ir daudz neskartu vilcienu. Un viens no tiem ir mana sirds. Es ar to arī spēlējos tikai tad, kad pasaule izlika sliedes, un ne vienmēr tas bija piemērots brīdis.»

Sirdij nākas piedzīvot daudz nepiemērotu brīžu, bet ir iespējami arī piemērotie un dažreiz tik patiesi piemēroti, ka var pārspēt vispārīgākās gaidas — tāds ir Paulu Koelju grāmatas vēstījums. «Vienpadsmit minūtes» ir stāsts, kas pilns ar derīgām dzīves atziņām un skumji skaistiem ceļojumiem jaunas sievietes dvēselē caur viņas dienasgrāmatas fragmentiem. Lasiet grāmatu, lai noticētu tam, ka pat vissalauztākā sirds spēj atkal sadzīt! Lasiet grāmatu, lai noticētu mīlestībai!